

Arrest

nr. 58 255 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. MOSKOFIDIS *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Tunesische nationaliteit, huwt op 23 september 2005 in Tunesië met mevrouw N. K., van Tunesische nationaliteit en een tot vestiging in België gemachtigde vreemdeling.

Op 8 november 2005 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 21 augustus 2006 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan het parket van de procureur des Konings om een onderzoek in te stellen naar het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote.

Verzoeker komt op onbekende datum België binnen zonder visum gezinshereniging.

Op 9 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn inmiddels Belg geworden echtgenote op basis van het toen geldende artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Op 30 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 22 juni 2007 wordt er een positief samenwoningverslag opgesteld.

Op 9 augustus 2007 verkrijgt verzoeker een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 25 augustus 2008 wordt vervangen door een F-kaart.

Op 13 juni 2008 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren het huwelijk van verzoeker met mevrouw N. K. wegens schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt bevestigd door het arrest van 2 december 2009 van het hof van beroep te Antwerpen.

Op 9 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om de Belgische nationaliteit te verkrijgen.

Op 10 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker en tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beide beslissingen worden aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 oktober 2010.

Op 21 oktober 2010 legt verzoeker met zijn ex-echtgenote, mevrouw N. K. een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 22 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name zijn Belgische partner (ex-echtgenote).

Op 23 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 22.10.2010 door J. L.(...), geboren te T. op 29.06.1959, van Tunesische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene huwde op 23.09.2005 met mevrouw N. K. (...) (N.N. 47.07.11.482-30).

Op 22.12.2009 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg d.d. 13.06.2008 dat het huwelijk van betrokkene met mevrouw K. (...) nietig verklaarde. Het huwelijk tussen beiden werd strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Uit het arrest van het Hof van Beroep:

" Al deze gegevens leveren bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens op die strekken tot bewijs van het feit dat betrokkenen geenszins beoogden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar manifest enkel beoogden om aan de man een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde, te bezorgen dat in strijd is (met) de Belgische wetten van openbare orde die de toegang tot en het verblijf in het Rijk regelen en met de Belgische internationale openbare orde."

Betrokkene misbruikte dus door het huwelijk de Belgische migratieprocedures daar hij niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen met de echtgenote, maar manifest enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde.

Op 10.05.2010 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Maaseik instructie gegeven om de verblijfstitel van betrokkene in te trekken en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te laten betekenen.

De betekening gebeurde op 07.10.2010.

Reeds op 21.10.2010 sluit betrokkene met de ex-echtgenote, dezelfde mevrouw K. (...), een wettelijke samenwoning af. Op 22.10.2010 dient hij op basis van deze wettelijke samenwoning een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart, met name een bijlage 19ter. Het is manifest duidelijk dat betrokkene het verder zetten van zijn frauduleuze handeling beoogt, namelijk het bekomen van een verblijfsrecht, zonder een duurzame levensgemeenschap te willen tot stand brengen met mevrouw K. (...). Een aanvraag tot verblijf op basis van een geregistreerd partnerschap kan immers leiden tot eenzelfde verblijfsrecht als dat op basis van een huwelijk. Het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" op basis waarvan het verblijfsrecht op 10.05.2010 werd ingetrokken blijft gehandhaafd. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd. (...)."

2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht

Verwerende partij, stelt in haar weigerende beslissing, dat verzoekende partij niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met mevrouw K. en verwijst hierbij naar het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg heeft bevestigd.

Het huwelijk dat verzoeker heeft gesloten met mevrouw K. zou in strijd zijn met de openbare orde.

Zowel de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren als het Hof van Beroep te Antwerpen hebben ten onrechte beslist tot nietigverklaring van het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw K.

Verzoeker woont al 21 jaren samen met mevrouw N. K.

Verzoeker kan niet begrijpen waarom hij na zoveel jaren samenwoning met mevrouw K, zijn samenleving niet kan laten registreren.

Dat verzoeker heden geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde en steeds met rust werd gelaten.

Dat verzoeker voldoet aan alle voorwaarden m.b.t. wettelijke samenleving, doch dat hem nog steeds ten onrechte het verblijf wordt geweigerd.

Met de samenleving wenst verzoeker een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en is het zeker niet zijn bedoeling om op deze manier een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, LP. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St. REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg werd vernietigd wegens schijnhuwelijk en dat dit vonnis werd bevestigd door het hof van beroep. Verzoeker kan nu niet meer stellen dat zowel de rechtbank van eerste aanleg als het hof van beroep een verkeerde beslissing hebben genomen. De verwerende partij merkt op dat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput om de beslissing genomen inzake zijn huwelijk aan te vechten. Het arrest van het hof heeft kracht van gewijsde.

Door de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het recht op verblijf geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het verblijf van verzoeker is ongewenst omwille van zijn persoonlijk gedrag. Hij heeft de Belgische migratieprocedures misbruikt door het huwelijk omdat hij niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen met zijn echtgenote, maar manifest enkel een verblijfsrechtelijk voordeel wenste te verkrijgen.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker op 7 oktober 2010 in kennis werd gesteld van de intrekking van zijn verblijfstitel en van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij kort daarna zijn toevlucht nam tot de verklaring van samenwoning met zijn ex-echtgenote en op basis hiervan een verblijfskaart aanvraag. In de bestreden beslissing wordt dit terecht gezien als een poging om zijn frauduleus gedrag verder te zetten. Verzoeker geeft geen concrete feiten en bewijzen waaruit kan worden afgeleid dat de beslissing onredelijk zou zijn of gebaseerd zou zijn op een verkeerde feitenvinding. De verwerende partij meent dat dan ook terecht werd geoordeeld dat verzoeker geen recht had op een verblijf van meer dan drie maanden.

Inzake de materiële motiveringsplicht verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om erop te wijzen dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit*. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: om reden van zijn persoonlijk gedrag is het verblijf van verzoeker ongewenst wegens redenen van openbare orde of nationale veiligheid: verzoekers huwelijk werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk, door dit huwelijk heeft hij de Belgische migratieprocedures misbruikt en door huidige aanvraag beoogt hij manifest het

verderzetten van zijn frauduleuze handeling, namelijk het bekomen van een verblijfsrecht zonder een duurzame levensgemeenschap tot stand te willen brengen met mevrouw K. Het principe *fraus omnia corrumpit* op basis waarvan verzoekers verblijfsrecht werd ingetrokken op 10 mei 2010 blijft gehandhaafd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij *“niet kan begrijpen waarom hij na zoveel jaren samenwoning met mevrouw K., zijn samenleving niet kan laten registreren”*, dat hij geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde, dat hij voldoet aan alle voorwaarden inzake wettelijke samenleving maar dat hem dit ten onrechte wordt geweigerd, dat hij een duurzame levensgemeenschap tot stand wenst te brengen en niet de bedoeling heeft om op deze manier een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen

In de bestreden beslissing wordt verzoekers aanvraag geweigerd om volgende redenen:

“Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene huwde op 23.09.2005 met mevrouw N. K. (...).

Op 22.12.2009 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg d.d. 13.06.2008 dat het huwelijk van betrokkene met mevrouw K. (...) nietig verklaarde. Het huwelijk tussen beiden werd strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Uit het arrest van het Hof van Beroep:

“ Al deze gegevens leveren bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens op die strekken tot bewijs van het feit dat betrokkenen geenszins beoogden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar manifest enkel beoogden om aan de man een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde, te bezorgen dat in strijd is (met) de Belgische wetten van openbare orde die de toegang tot en het verblijf in het Rijk regelen en met de Belgische internationale openbare orde.”

Betrokkene misbruikte dus door het huwelijk de Belgische migratieprocedures daar hij niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen met de echtgenote, maar manifest enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde.

Op 10.05.2010 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Maaseik instructie gegeven om de verblijfstitel van betrokkene in te trekken en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te laten betekenen.

De betekening gebeurde op 07.10.2010.

Reeds op 21.10.2010 sluit betrokkene met de ex-echtgenote, dezelfde mevrouw K. een wettelijke samenwoning af. Op 22.10.2010 dient hij op basis van deze wettelijke samenwoning een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart, met name een bijlage 19ter

Het is manifest duidelijk dat betrokkene het verder zetten van zijn frauduleuze handeling beoogt, namelijk het bekomen van een verblijfsrecht, zonder een duurzame levensgemeenschap te willen tot stand brengen met mevrouw K. Een aanvraag tot verblijf op basis van een geregistreerd partnerschap kan immers leiden tot eenzelfde verblijfsrecht als dat op basis van een huwelijk.

Het rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” op basis waarvan het verblijfsrecht op 10.05.2010 werd ingetrokken blijft gehandhaafd.

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd.”

Deze elementen steunen op de stukken van het dossier. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een niet correcte feitenvinding. Waar verzoeker aanvoert dat *“het zeker niet zijn bedoeling (is) om op deze manier een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen”*, wijst de Raad erop dat deze loutere bewering van verzoeker geen afbreuk doet

aan het feit dat zijn huwelijk werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk omdat hij niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en bijgevolg geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat "*hem nog steeds ten onrechte het verblijf wordt geweigerd*", voert hij geen wetsbepaling aan die hij geschonden acht.

Verzoeker slaagt er niet in om een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, pertinente en afdoende motieven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat zou zijn uitgegaan van een niet correcte feitenvinding, zodat niet kan worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). *In casu* is de bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar weigert ze de aanvraag om verblijf toe te staan. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET